

JELES ANDRÁS

Fb.-jegyzetek

*

Vigyázniz, tükörjég! (Ma reggel úgy bebasztam a fejem az elegáns francia rezidencia közelében a Csaba utcán, hogy a csattanásra minden felől körbevettek a népek, és aggodalmas hangon a várható komplikációkat kezdték sorra venni, s csak attól maradt félbe a dolog, mert szép lassan a teljes kollekció - iskolás kispajtásokkal súlyosbítva - kezdett álomszerű tempóban, úgy, amint volt, csúszni lefele, a cukrászda irányába.)

*

álmodtam évekkkel ezelőtt egy Jancsó-filmet: apró gyöngy-szín csónakok, hagymahéjak képezték a vetítívásznat és a telehold adta a vetítéshez szolgáló fénynyalábot. maga a film valahogy elsikkadt, csak ez az effekt maradt meg. még az álom idején elképedtem a tömény szépség láttán (és ezt morogtam: „ez jellemző, a Miklós mindenkit beelőz”... és ez azt próbálta kifejezni, hogy nagyszerű gondolatnak tartom, hogy nem a felvett anyag, hanem a vetítési körülmények színházias manipulálása az új irány stb.)

*

A Csillagosok forgatásáról van a Maár Gyuszinak egy werkfilmje, azt én még egyetemista koromban láttam. Ott mutatkozik meg a Miklós egy kosztromai külső forgatáson fürdőnáciban, azon szőrösen. És instruál, s közben táncos, hosszú léptekkel mutatja a színészeknek - és persze az operatőrnek - a tempót, a járásokat. Én ebből a néhány mozdulatból, a hangsúlyokból, ebből a kisugárzásból tanultam meg - majdhogynem azt mondhatom: a „szakmát”. De ha ez túlzásnak tűnik, akkor így mondom: azt, hogy nekem ott a helyszínen, majd ha rám kerül a sor, mi lesz a dolgom.

*

„SZERETNÉL TALÁLKOZNI VÁMOS MIKLÓSSAL?”

Nem.

*

Jó, tudom: szavaim a döntő pillanatban - a „végén” - visszahullanak majd szegény fejemre. (De hát ennek tudatában íródik itt minden)

*

„Moslák, egy halom moslák”- morogja a fegyverkereskedő - bizonyos A. Rimbaud -, ha előző élet-korszakának bizonyos irodalmi produktumait szóba hozzák előtte. („Én - az valaki más”)

*

Mizinova folyton ezt írja Csehovnak: „Én egyszerűen, csak szeretném látni Önt”. Nem is sejtette szegény, hogy nemzedékek öröklik majd ezt a csillapíthatatlan fájdalmat: sokan lesznek, akiket a mű személytelensége elvarázsol s érdeklődésük annál hevesebben fordul a titokzatos szerző személye felé.

*

Félve kérdezem (romans, countrymen, and lovers!), ténleg a legizgatóbb probléma momentán István, a király?

*

Semmi sem életképes itt, ami autonóm, ami organikus, semmi, ami szűzies-ártatlan, elfogulatlan, önmaga törvényein nyugvó. És minden, ami tekintettel van a rajta cikázó tekintetekre, minden mű, ami NEKIK szolgál, ami eleve összehangolódik velük és ekképp alábecsüli magát – a döntő pillanatban homályba borul, semmi lesz.

*

hallgatta valaki a klubrádiót tegnap este, 9 óra előtt valamivel? irodalmárok beszélgettek, sőt, költő volt az egyik (nem tom visszakeresni, nem értek hozzá) mer érdekeseket mondott pl. hogy adynak van kb. 30 jó verse, a többi szemét, mármost ezek után azt a hibát is elkövette az illető, hogy a saját verseiből is felolvasott mély együttérzéssel stb.

*

Felirat egy strandkabin falán Kardos G. könyvében:”Buzik figyelem. Mindenben benne vagyok. Sütőipari dolgozó.”

*

schubert kibírhatatlan, mozart kibírhatatlan – persze, hogy ők maguk is bírták, ameddig bírták, aztán behaltak.

*

Herbert (Balázs Béla) egy dán írónő társaságában arról sóhajtozik, hogy mennyire fáj neki az ártatlan állatok szenvedése. A sok heves érzés és együtt érző képzelődés végül heveny coitusban kulminál. („Herbert, Herbert...” – írja a Petri, de mi a folytatás, nem jut eszembe.)

*

I-s-t-e-n számára nyitott könyv vagyunk: belőlünk olvassa az Alvilágot.

*

Az emberiség is olyan, mint a krumpli: a java mindig a föld alatt van. (régesrég mondás)